FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT F. G. JACOBS

fremsat den 9. juni 1994 *

Hr. afdelingsformand,
De herrer dommere,

1. Når størrelsen af en invaliditetsydelse i national ret afhænger af ydelsesmodtagerens senest oppebårne løn, er den pågældende medlemsstats kompetente myndighed da forpligtet til at tage hensyn til den seneste løn, selv om den er oppebåret i en anden medlemsstat? Det er i det væsentlige det spørgsmål, som Tribunal du travail de Neufchâteau i denne sag har forelagt Domstolen.

2. Sagsøgeren i hovedsagen, André Reichling, er en belgisk statsborger, som først var erhvervsmæssigt beskæftiget i Belgien (i tilsammen 7 569 dage) og derefter i Luxembourg, hvor han arbejdede i 734 dage, inden han den 11. november 1989 måtte ophøre med at arbejde på grund af sygdom. Den 8. november 1990 indgav Reichling en ansøgning til sagsøgte i hovedsagen, Institut national belge d'assurance maladie-invalidité (INAMI), der tilkendte ham invalidepension med virkning fra den 11. november 1990.

3. Kongeriget Belgien og Storhertugdømmet Luxembourg har forskellige lovgivninger med hensyn til invalidepension. Den belgiske lovgivning er af »type A«, hvorefter invaliditetsydelsernes størrelse er uafhængig af længden af de forsikringsperioder, der er tilbagelagt i Belgien. Ydelsernes størrelse afhænger til gengæld af den sidste lønindkomst, den pågældende oppebar, før han blev uarbejdsdygtig. Efter den luxembourgske lovgivning (der er af »type B«) er invaliditetsydelsernes størrelse afhængig af længden af de tilbagelagte forsikringsperioder. Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 indeholder bestemmelser, der regulerer tildelingen af invaliditetsydelser i tilfælde, hvor en arbejdstager eller selvstændig erhvervsdrivende har været omfattet af lovgivninger af både type A og type B [1]. Det fremgår af forordningens artikel 40, stk. 1, at når en arbejdstager successivt eller skiftevis har

* Originalsprog: engelsk.

1 — Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14.6.1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet; der henvises til den ændrede og ajourførte udgave i Rådets forordning (EØF) nr. 2001/83 af 2.6.1983 (EFT L 230, s. 6). Selv om forordningens artikel 40, 45 og 46 er ændret ved Rådets forordning (EØF) nr. 1248/92 af 30.4.1992 (EFT L 136, s. 7), har disse ændringer ikke betydning for denne sag.

været omfattet af to eller flere medlemsstaters lovgivning, skal han, såfremt mindst en af disse staters lovgivning ikke er af type A, modtage ydelser efter bestemmelserne i kapitel 3 (alderdom og dødsfald (pensioner)), der finder tilsvarende anvendelse. I kapitel 3 indeholder artikel 45, stk. 1, følgende bestemmelse:

»Såfremt erhvervelse, bevarelse eller generhvervelse af ret til ydelser efter en medlemsstats lovgivning er betinget af, at der er tilbagelagt forsikrings- eller bopælsperioder, skal denne medlemsstats kompetente institution i fornødent omfang medregne forsikrings- eller bopælsperioder, der er tilbagelagt efter enhver anden medlemsstats lovgivning, som om det drejede sig om perioder, der var tilbagelagt efter den for denne institution gældende lovgivning.«

INAMI erkender, at Reichling ifølge denne bestemmelse havde ret til belgisk invalidepension, selv om han ikke var forsikret i Belgien, da han blev uarbejdsdygtig, men var omfattet af en ordning i en anden medlemsstat.

4. I artikel 46, stk. 2, er der fastsat regler for ydelsernes beregning, når betingelserne for erhvervelse af disse som i det foreliggende tilfælde kun opfyldes ved anvendelse af artikel 45. Reglerne er baseret på princippet om sammenlægning af de bopæls- og forsikringsperioder, der er tilbagelagt i forskellige medlemsstater, og på fordeling af den således beregnede ydelse forholdsmæssigt mellem de kompetente institutioner. Hver stats kompetente institution skal først beregne ydelsens teoretiske beløb, dvs. det beløb, som den pågældende ville kunne gøre krav på, hvis han havde tilbagelagt samtlige forsikrings- og bopælsperioder i den pågældende medlemsstat. Institutionen fastsætter derefter det faktiske beløb på grundlag af det teoretiske beløb efter forholdet mellem længden af de forsikrings- eller bopælsperioder, der er tilbagelagt efter den for institutionen gældende lovgivning, og den samlede længde af de forsikrings-og bopælsperioder, der er tilbagelagt efter lovgivningen i alle medlemsstaterne. Der henvises til Domstolens dom i de forenede sager C-90/91 og C-91/91 [2], hvori der findes en nærmere redegørelse for reglerne om beregning af ydelser i artikel 46.

5. Nærværende sag vedrører det første led i beregningen, dvs. beregningen af ydelsens teoretiske beløb i henhold til artikel 46, stk. 2, litra a). Denne bestemmelse lyder således:

»Institutionen beregner det teoretiske beløb for den ydelse, som den pågældende ville kunne gøre krav på, hvis samtlige forsikrings- og bopælsperioder, der er tilbagelagt i de medlemsstater, af hvis lovgivning arbejdstageren eller den selvstændige erhvervsdrivende har været omfattet, havde været tilbagelagt i den omhandlede stat og efter den lovgivning, der gælder for den

2 — Dom af 11.6.1992, forenede sager C-90/91 og C-91/91, Di Crescenzo og Casagrande, Sml. I, s. 3851.

pågældende institution på det tidspunkt, da ydelsen skal fastsættes. Såfremt ydelsens beløb efter nævnte lovgivning er uafhængigt af længden af de tilbagelagte perioder, anses dette beløb for det i nærværende litra omhandlede teoretiske beløb.«

Da ydelsens beløb efter belgisk lovgivning er uafhængigt af længden af de tilbagelagte periode, finder andet punktum i artikel 46, stk. 2, litra a), anvendelse. Det teoretiske beløb svarer således til invaliditetsydelsens beløb i henhold til de belgiske regler.

6. Problemet i denne sag er, at mens invaliditetsydelsen efter belgisk ret normalt beregnes på grundlag af den sidst oppebårne løn, inden forsikringsbegivenheden indtrådte, har INAMI beregnet det teoretiske beløb, ikke på grundlag af Reichling's sidste lønindkomst i Luxembourg, men på grundlag af mindstelønnen i henhold til en belgisk kollektiv overenskomst. INAMI's beslutning støttedes på artikel 28, stk. 1, i den belgiske »arrêté royal« (kongelig anordning) af 31. december 1963, der har følgende ordlyd:

»Hvis den ydelsesberettigede ved uarbejdsdygtighedens indtræden ikke har været omfattet af den tvungne belgiske syge-og invalideforsikringsordning i mere end 14 dage, danner den i artikel 27, stk. 2, omhandlede løn grundlag for beregningen af den invaliditetsydelse, som i henhold til international aftale eller overenskomst om social sikring helt eller delvis skal udredes af denne ordning.«

Ifølge artikel 27, stk. 2, der faktisk skal regulere den situation, hvor den pågældende ikke har nogen indkomst, »svarer den tabte arbejdsfortjeneste til den mindsteløn, som Commission paritaire nationale auxiliaire pour employés har fastsat for arbejdstagere i kategori I, idet der tages hensyn til den berettigedes alder på tidspunktet for uarbejdsdygtighedens indtræden«.

7. André Reichling anlagde sag til prøvelse af INAMI's beslutning ved Tribunal du travail de Neufchâteau og gjorde gældende, at INAMI skulle have beregnet hans invalidepension på grundlag af hans løn i Luxembourg. Tribunal du travail besluttede at forelægge Domstolen følgende spørgsmål:

»Skal artikel 46, stk. 2, litra a), sidste punktum, i forordning nr. 1408/71 af 14. juni 1971 fortolkes således, at ydelsesbeløbet nødvendigvis og altid skal være det beløb, som den pågældende ville kunne gøre krav på, hvis samtlige forsikringsperioder havde

været tilbagelagt i den omhandlede medlemsstat og efter den lovgivning, der finder anvendelse på det tidspunkt, da ydelsen skal fastsættes, og indebærer dette, at den kompetente institution ikke under henvisning til, at ydelsesmodtageren er ophørt med at være omfattet af den pågældende medlemsstats socialsikringsordning, kan fastsætte ydelsesbeløbet uden at tage hensyn til den af arbejdstageren senest oppebårne løn, dvs. på en anden måde end den, der gælder for arbejdstagere, der på grund af sygdom er ophørt med at arbejde i den pågældende medlemsstat?«

8. Det kan tilføjes, at den belgiske lovgivning blev ændret med virkning fra den 1. juni 1992 efter vedtagelsen af forordning nr. 1248/92 [3]. I punkt 9 i bilag VI A til forordning nr. 1408/71, som ændret ved forordning nr. 1248/92, anføres:

»Ved beregningen af det teoretiske beløb for en invalidepension som omhandlet i forordningens artikel 46, stk. 2, bygger den kompetente belgiske institution på indtægterne fra det erhverv, den pågældende senest har udøvet.«

INAMI har herefter med virkning fra den 1. juni 1992 foretaget en ny beregning af Reichling's pension på grundlag af hans løn i Luxembourg. Hovedsagen er således begrænset til perioden fra den 11. november 1990 til den 31. maj 1992.

9. I det indlæg, André Reichling har indgivet til Domstolen, har han i det væsentlige gjort gældende, at INAMI skulle have beregnet hans pension på grundlag af hans løn i Luxembourg. Han støttes heri af Kommissionen, og deres argumentation er i det store og hele identisk. De har anført, at artikel 45, artikel 46, stk. 2, og artikel 47 i forordning nr. 1408/71 kun er en gennemførelse af de principper, der er fastslået i traktatens artikel 51. Ifølge denne bestemmelse gælder princippet om sammenlægning ikke kun ved indrømmelse og opretholdelse af retten til ydelser, men også ved beregningen af disse. Den ydelse, der tilkommer den vandrende arbejdstager, skal beregnes ved fiktivt at overføre den forsikringsmæssige situation, der ville gælde for vedkommende i en anden medlemsstat, til Belgien. Det teoretiske beløb er således den pension, som arbejdstageren ville oppebære, hvis han altid havde arbejdet i Belgien.

Reichling har subsidiært anført, at INAMI skulle have beregnet hans pension på grundlag af hans gennemsnitlige indtjening i Belgien, jf. forordningens artikel 47, og have anvendt reglerne om regulering af ydelserne i artikel 47, stk. 2. Kommissionen støtter ikke Reichling på dette punkt.

3 — Nævnt i note 1.

10. INAMI har anført, at det andet punktum i artikel 46, stk. 2, litra a), indeholder en klar henvisning til national ret. INAMI har beregnet Reichling's pension i henhold til de nationale regler, der gælder, når der ikke er oplysninger om den reelle lønindkomst. En sådan fremgangsmåde er ikke diskriminerende, idet den også anvendes for arbejdstagere, der kun har været omfattet af belgisk lovgivning. Princippet om sammenlægning af forsikringsperioder gælder ikke ved beregningen af ydelser i henhold til en lovgivning af type A.

11. Når invaliditetsydelsernes størrelse efter lovgivningen i en medlemsstat er uafhængig af de tilbagelagte forsikringsperioders længde, følger det efter min opfattelse af andet punktum i artikel 46, stk. 2, litra a), at medlemsstatens kompetente institution skal beregne ydelsernes teoretiske beløb på samme måde, som den beregner disse i en rent intern situation. Det fremgår først og fremmest af bestemmelsens ordlyd, hvorefter det teoretiske beløb svarer til det beløb, som skal betales efter den pågældende medlemsstats lovgivning. I modsætning til, hvad INAMI synes at gøre gældende, fremgår det ikke blot af denne bestemmelse, at det teoretiske beløb skal fastsættes i henhold til national ret, men bestemmelsen knytter det teoretiske beløb sammen med *invaliditetsydelsens beløb*, som dette er fastsat i national ret. Hvis meningen havde været, at en medlemsstat, der anvender en lovgivning af type A, havde ret til at beregne det teoretiske beløb for en vandrende arbejdstagers ydelse på en måde, som fører til et resultat, der er fuldstændig forskelligt fra den normale ydelse til en person i samme situation som den vandrende arbejdstager i henhold statens lovgivning, måtte man have forventet en anden formulering.

12. Dette synspunkt underbygges af forordningens mål og opbygning. Som det fremgår af traktatens artikel 51, er formålet med forordning nr. 1408/71 at bidrage til at sikre arbejdskraftens frie bevægelighed ved at sikre vandrende arbejdstagere og deres familier »sammenlægning af alle tidsrum, der i de forskellige nationale lovgivninger tages i betragtning med henblik på at indrømme og opretholde retten til ydelser og på beregning af disse«. Dette mål er udtrykt på samme måde i betragtningerne til forordningen (se sjette betragtning). Forordningen søger således at sikre, at vandrende arbejdstagere ikke mister retten til sociale ydelser, eller at disse nedsættes, fordi de har arbejdet i flere medlemsstater.

13. Med hensyn til invaliditetsydelser indeholder forordningen således forskellige regler for følgende to situationer:

a) når den pågældende kun har arbejdet i medlemsstater med en lovgivning af type A (artikel 37, 38 og 39)

b) når den pågældende kun har arbejdet i medlemsstater med en lovgivning af type B eller har været omfattet af lovgivninger af både type A og B (artikel 40, stk. 1, og artikel 44-51).

14. Tilfælde a) er forholdsvis enkelt. Udgangspunktet er, at arbejdstageren kun modtager ydelser fra den medlemsstat, hvis lovgivning fandt anvendelse, da uarbejdsdygtigheden — der efterfølges af invaliditet — indtrådte (artikel 39, stk. 1 og 2). I henhold til artikel 38 medregnes i fornødent omfang forsikrings- eller bopælsperioder, der er tilbagelagt i en anden medlemsstat, men kun med henblik på erhvervelse, bevarelse eller generhvervelse af retten. Det er ufornødent med detaljerede regler for beregningen af ydelsens beløb, idet arbejdstageren blot modtager det beløb, som tilkommer en person i hans situation i henhold til den nationale lovgivning, der finder anvendelse.

15. Situationen er mere kompliceret i tilfælde b). Det er nødvendigt at sammenlægge forsikrings- og bopælsperioder ikke blot med henblik på erhvervelse, bevarelse eller generhvervelse af retten til ydelser, men i visse tilfælde også ved beregningen af ydelsen. For så vidt angår retten til ydelser, følger det af artikel 45, stk. 1, at de medlemsstater, der kun indrømmer personer, som er forsikret eller har bopæl på statens område, ret til ydelser — uanset om de har en lovgivning af type A eller B — skal tage hensyn til forsikrings-og bopælsperioder, som er tilbagelagt i andre medlemsstater, med henblik på erhvervelse, bevarelse eller generhvervelse af retten.

16. For så vidt angår beregningen af ydelsen, er det korrekt, som INAMI har anført, at dette ikke sker på grundlag af en sammenlægning af forsikringsperioder, såfremt medlemsstaten har en lovgivning af type A. De bagved liggende mål og principper er imidlertid de samme for de to typer lovgivning. I henhold til artikel 46 beregner hver stat det fulde beløb for den ydelse, som i henhold til dens lovgivning skal udredes til en person, der er vandrende arbejdstager (det teoretiske beløb), og nedsætter det herefter i forhold til den forsikrings- eller bopælsperiode, som er tilbagelagt på statens område (det faktiske beløb). De forskellige måder for beregning af det teoretiske beløb i artikel 46, stk. 2, litra a), svarer ganske enkelt til de forskellige kendetegn ved lovgivninger af type A og B. En medlemsstat, der anvender en lovgivning af type B, beregner ydelserne på grundlag af de tilbagelagte forsikrings- eller bopælsperioder og må således nødvendigvis foretage en beregning omfattende hele Fællesskabet. En medlemsstat, der har en lovgivning af type A, behøver ikke at gøre dette. Det teoretiske beløb er

den invaliditetsydelse, som skal betales efter statens almindelige regler.

17. Denne fremstilling af de gældende regler viser, at som Reichling og Kommissionen har anført, medfører forordningens opbygning, at hver medlemsstat skal overføre den vandrende arbejdstagers forsikringsmæssige situation til sit område, både med henblik på erhvervelse af ret til ydelser og på beregningen af disse. I tilfælde a) har arbejdstageren ifølge forordningen ret til den invaliditetsydelse, som tilkommer en person i hans situation, fra en enkelt medlemsstat. I tilfælde b) er formålet med ydelsens teoretiske beløb på samme måde at træde i stedet for det beløb, som arbejdstageren ville have ret til, såfremt han altid havde arbejdet i den pågældende medlemsstat. Beløbet nedsættes herefter i forhold til de forsikrings- eller bopælsperioder, der er tilbagelagt i medlemsstaten, ved beregningen af den faktiske ydelse, som skal betales. Det ville ikke være i overensstemmelse med forordningens mål og opbygning, såfremt en medlemsstat, der anvender en lovgivning af type A, med hensyn til en vandrende arbejdstager kunne erstatte den normale beregning med en fuldstændig kunstig beregning med det resultat, at man opnår et teoretisk beløb, der er langt lavere end det beløb, som tilkommer en arbejdstager i samme situation, der kun har været omfattet af denne stats lovgivning. Det er netop tilfældet i denne sag. I stedet for at beregne Reichling's ydelse på grundlag af hans seneste løn, som man ville gøre med en arbejdstager, der stadig er omfattet af belgisk lovgivning, har INAMI sidestillet Reichling med en person, der ikke havde lønindkomst, og har beregnet hans ydelse på grundlag af mindstelønnen i henhold til en kollektiv overenskomst.

18. Som Kommissionen har anført, underbygges denne fortolkning også af den ændring af forordningens bilag VI, der er foretaget ved forordning nr. 1248/92. At denne ændring alene klargør den eksisterende retsstilling, fremgår af, at ændringen — i modsætning til andre ændringer til forordning nr. 1408/71, herunder bilag VI — ikke begrundes i præamblen til ændringsforordningen.

19. Til støtte for sin opfattelse har Kommissionen henvist til flere sager, hvori Domstolen har fastslået, at faktiske omstændigheder og begivenheder, som kan henføres til andre medlemsstater, skal sidestilles med faktiske omstændigheder og begivenheder, som vedrører den pågældende medlemsstat, jf. f.eks. Galati-dommen [4], hvori Domstolen fastslog, at såfremt en forsikringsperiode på mindre end en måned, der er tilbagelagt i Tyskland, efter tysk ret skal betragtes som en hel måned, gælder det samme for forsikringsperioder, der er tilbagelagt efter en anden medlemsstats lovgivning. Der henvises ligeledes til Bronzino- og Gatto-dommene [5], hvori Domstolen fastslog, at når retten til familieydelser er betinget af, at arbejdstagerens barn som arbejdsløs står til rådighed for arbejdsmarkedet i den pågældende medlemsstat, skal dette krav anses for opfyldt, når barnet som

4 — Dom af 30.10.1975, sag 33/75, Galati, Sml. s. 1323.

5 — Domme af 22.2.1990, sag C-228/88, Bronzino, Sml. I, s. 531, og sag C-12/89, Gatto, Sml. I, s. 557.

arbejdsløs står til rådighed for arbejdsmarkedet i den medlemsstat, hvor det bor.

20. Man kan måske finde en nærmere analogi i Fellinger-sagen [6], hvori Domstolen fastslog, at en grænsearbejders bopælsstat skal beregne den ham tilkommende arbejdsløshedsunderstøttelse på grundlag af hans seneste lønindkomst i en anden medlemsstat. I henhold til forordningens artikel 71, stk. 1, litra a), nr. ii), påhviler det den stat, hvor grænsearbejderen har bopæl, at udbetale ydelsen. Ifølge forordningens artikel 68, stk. 1, skal bopælsstaten — i tilfælde, hvor dennes lovgivning bestemmer, at ydelserne beregnes på grundlag af størrelsen af den tidligere løn — »kun benytte den løn, som den pågældende har modtaget under sin seneste beskæftigelse på denne stats område«. Det fremgår af andet punktum, at hvis den pågældendes seneste beskæftigelse på denne stats område ikke har varet i mindst fire uger, beregnes ydelserne dog på grundlag af den løn, der på den arbejdsløses bopæls- eller opholdssted sædvanligvis ydes for en beskæftigelse, der svarer til den, han har udøvet på en anden medlemsstats område.

21. Uanset bestemmelsens ordlyd udtalte Domstolen, at artikel 68, stk. 1, skulle fortolkes således, at bopælsstaten skulle beregne ydelsen ud fra den løn, arbejdstageren modtog under sin seneste beskæftigelse i den medlemsstat, hvor han senest havde været beskæftiget. Ifølge Domstolen vedrørte artikel 68, stk. 1, ikke grænsearbejdere, der altid ville være omfattet af undtagelsen i bestemmelsens andet punktum, da de har bopæl og arbejde i forskellige medlemsstater, og aldrig ville kunne oppebære arbejdsløshedsunderstøttelse på grundlag af den løn, de havde oppebåret for deres seneste beskæftigelse. Domstolen konkluderede, at en ordret fortolkning af de omhandlede bestemmelser ville være i strid med hensynet til arbejdskraftens frie bevægelighed, og de måtte derfor fortolkes i lyset af traktatens artikel 51 og det almindelige princip, der ligger til grund for forordningen.

22. Det er min opfattelse, at lignende betragtninger gør sig gældende i denne sag. Før den belgiske lovgivning blev ændret, udgjorde den i mindst lige så høj grad en hindring for arbejdskraftens frie bevægelighed. I denne sag medfører den belgiske lovgivning således, at Reichling fratages en ret, han ellers ville have, til invaliditetsydelser beregnet på grundlag af hans seneste løn, alene fordi han de sidste år af sit erhvervsaktive liv har arbejdet i en anden medlemsstat. Mens Domstolen i Fellinger-sagen måtte gå ud over en bestemmelses ordrette formulering for at udfylde et »hul« i fællesskabslovgivningen, er den fortolkning, jeg i dette tilfælde har foreslået — som jeg allerede har nævnt — fuldt ud forenelig med bestemmelsens ordlyd.

6 — Dom af 28.2.1980, sag 67/79, Fellinger, Sml. s. 535.

23. Endelig skal jeg kort behandle Reichling's subsidiære anbringende, der støttes på forordningens artikel 47. Denne indeholder i stk. 1 følgende bestemmelse:

»For beregningen af det i artikel 46, stk. 2, litra a), omhandlede teoretiske beløb gælder følgende regler:

a) Den kompetente institution i en medlemsstat, efter hvis lovgivning ydelserne beregnes på grundlag af en gennemsnitlig indtjening, et gennemsnitligt bidrag eller et gennemsnitligt tillæg eller efter det i forsikringsperioderne bestående forhold mellem den pågældendes bruttoindtjening og den gennemsnitlige bruttoindtjening for samtlige forsikrede, med undtagelse af lærlinge, skal fastsætte disse gennemsnits- eller forholdstal udelukkende på grundlag af de forsikringsperioder, der er tilbagelagt efter den nævnte stats lovgivning, eller af den bruttoindtjening, den pågældende har haft i disse perioder ...«

Reichling har gjort gældende, at INAMI efter denne bestemmelse skal beregne det teoretiske beløb på grundlag af hans gennemsnitlige indtjening i Belgien, idet der findes en bestemmelse herom i belgisk ret.

24. Det fremgår efter min opfattelse klart af Domstolens dom i Weber-sagen [7], at artikel 47 ikke kan finde anvendelse i en sag som den foreliggende. Weber-sagen vedrørte den nederlandske lovgivning om invaliditetsydelser, der som den belgiske er af type A. Disse ydelser blev beregnet på grundlag af den dagsløn, den pågældende ville have kunnet tjene i året efter, at han blev uarbejdsdygtig, hvilket i tilfælde, hvor den pågældende kun havde haft én beskæftigelse, i praksis ville sige hans gennemsnitlige løn i året forud for invaliditetens indtræden. Weber, som før havde arbejdet i Nederlandene, havde taget arbejde i Tyskland, indtil han blev uarbejdsdygtig. I modsætning til INAMI havde den nederlandske institution beregnet det teoretiske beløb for Weber's pension på grundlag af hans løn i den anden medlemsstat, dvs. hans løn i Tyskland. Weber gjorde imidlertid gældende, at institutionen skulle have beregnet det teoretiske beløb på grundlag af hans gennemsnitlige indtjening i Nederlandene, jf. artikel 47, stk. 1. Domstolen udtalte, at de tilfælde, der omhandles i artikel 47, stk. 1, ikke vedrører en lovgivning ved invaliditet, hvorefter ydelsernes størrelse er uafhængig af forsikringsperiodernes længde, og som ved beregningen af indtægtstabet tager udgangspunkt i den faste løn, der sidst er oppebåret inden uarbejdsdygtighedens indtræden, eller til den gennemsnitlige løn i en vis periode, der ikke kan overstige to år. Hvad Domstolen udtalte i nævnte sag, gælder efter min opfattelse ligeledes for den belgiske lovgivning, hvorefter invaliditetsydelsen beregnes på grundlag af den pågældendes seneste lønindkomst.

7 — Dom af 29.11.1984, sag 181/83, Weber, Sml. s. 4007.

25. Jeg foreslår herefter, at Domstolen besvarer det spørgsmål, Tribunal du travail de Neufchâteau har forelagt, på følgende måde:

»Artikel 46, stk. 2, litra a), sidste punktum, i forordning (EØF) nr. 1408/71 skal fortolkes således, at såfremt invaliditetsydelsen i henhold til en medlemsstats lovgivning beregnes på grundlag af den sidste løn, arbejdstageren fik udbetalt, inden han blev uarbejdsdygtig, skal medlemsstaten beregne det teoretiske beløb for ydelsen til en vandrende arbejdstager, som ikke var omfattet af den sociale sikringsordning i nævnte stat, men arbejdede i en anden medlemsstat, da han blev uarbejdsdygtig, på grundlag af hans senest oppebårne løn i sidstnævnte medlemsstat.«